

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Δ' Νηστειών – Μάρκ. 9, 17-31. (22/3/2015)

Τρεις κατηγορίες γονέων

Είναι γνωστή, αγαπητοί μου αδελφοί, η αγάπη που έτρεφε ο Κύριός μας για τα παιδιά. Όπως διασώζεται στα ιερά κείμενα των Ευαγγελίων, πολλές φορές ο Κύριος ήρθε σε συναναστροφή με μικρά παιδιά και μίλησε γι' αυτά. Ας θυμηθούμε ότι επετίμησε τους Μαθητές Του όταν, κάποια στιγμή, εμπόδισαν τα μικρά παιδιά να Τον πλησιάσουν¹. Άλλοτε, επαίνεσε την καθαρότητα της καρδιάς τους και την αγνότητα τους και είπε πως «αν δεν αποκτήσουμε καρδιά μικρού παιδιού, δεν θα μπορέσουμε να κατακτήσουμε την Βασιλεία των ουρανών»². Άλλοτε, θαυματουργήσε πάνω στα παιδιά. Θυμάστε ότι ανέστησε εκ νεκρών το μικρό αγόρι της χήρας από την πόλη την καλούμενη Ναϊν³. Αλλά θεράπευσε και μικρά παιδιά από μεγάλες ασθένειες και από τα πλήθη των δαιμονίων, τα οποία τα είχαν καταλάβει⁴.

Ένα τέτοιο θαύμα διασώζεται στο Ευαγγελικό ανάγνωσμα της σημερινής Δ' Κυριακής των Νηστειών της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Ένας τραγικός πατέρας πλησιάζει τον Κύριο, κρατώντας από το χέρι το μικρό του παιδί και Του λέει: «Κύριε, βοήθησέ μας και λύτρωσέ μας, το παιδί μου είναι δαιμονισμένο. Έχει κυριευθεί από το διάβολο και κάνει κακό στον εαυτό του. Άλλοτε πέφτει στη φωτιά, άλλοτε πέφτει στην παγωνιά. Είναι επικίνδυνο για το ίδιο και για τους άλλους. Το πήγα στους μαθητές σου, αλλά δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα». Και ο Κύριος, στηλιτεύοντας, εμμέσως πλην σαφώς, την ολιγοπιστία των μαθητών Του, παραπονέθηκε γι' αυτήν. Τον ρώτησε «από πότε είναι το παιδί σου σε αυτή την κατάσταση;» και εκείνος Του είπε, «από τότε που γεννήθηκε». Φανταστείτε, είχε κυριευθεί από το δαιμόνιο από την παιδική του ηλικία. «Αν μπορείς», Του λέει, «σώσε το και θεράπευσέ το». Ο Χριστός του απαντά, «πιστεύεις ότι μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο;». «Ναι Κύριε, πιστεύω. Βοήθησε την απιστία μου». Και αφού ο Κύριος βεβαιώθηκε ότι η ελπίδα αυτού του ανθρώπου είχε μεταμορφωθεί σε πίστη, θεράπευσε το παιδί, εξέβαλε τα δαιμόνια, το ανέστησε από την κατάσταση της πνευματικής νεκρώσεως στην οποία είχε περιέλθει και το παρέδωσε υγιές στον πατέρα του. Στράφηκε, τότε, στους Μαθητές, οι οποίοι με απορία Τον ρώτησαν, «εμείς γιατί δεν καταφέραμε να το θεραπεύσουμε;» και τους είπε, «να ξέρετε ότι ο διάβολος

¹ Ματθ. 19,14

² ό.π.

³ Λουκ. 7, 11-16

⁴ Ματθ. 17, 14-23

αντιμετωπίζεται με προσευχή και νηστεία», δηλ. με τρόπο πνευματικό, με βαθιά και ειλικρινή πίστη στο Θεό.

Το παράδειγμα αυτού του πατέρα είναι συγκλονιστικό. Είναι ένας άνθρωπος ο οποίος πήρε από το χέρι το παιδί του και το οδήγησε στον Ιησού Χριστό. Ήταν χαροκαμένος, αλλά είχε ελπίδα. Ήξερε ότι εκεί που οδηγεί το παιδί του υπάρχει η ελπίδα και η βεβαιότητα ότι θα βρεθεί η θεραπεία, θα βρεθεί η λύτρωση. Είναι ένα παράδειγμα αυτός ο πατέρας για τον κάθε πατέρα και την κάθε μητέρα όλων των εποχών. Ένα παράδειγμα γονέως για το πώς πρέπει να στέκεται δίπλα στα παιδιά του, πώς πρέπει να τα διαπαιδαγωγεί. Και από την εμπειρία της ζωής έχει εξαχθεί ότι υπάρχουν τρεις κατηγορίες γονέων, σε σχέση με τον τρόπο διαπαιδαγώγησης των παιδιών τους.

Η πρώτη κατηγορία είναι οι αδιάφοροι γονείς, εκείνοι οι οποίοι δεν έχουν κανένα πνευματικό ενδιαφέρον, δεν έχουν πίστη μέσα τους. Το μόνο για το οποίο ενδιαφέρονται είναι να αναθρέψουν τα παιδιά τους με κοσμικό τρόπο, να τους εξασφαλίσουν την καλύτερη δυνατή υλικο - βιοτική ευημερία, να τους προσφέρουν την καλύτερη μόρφωση, να εξασφαλίσουν την επαγγελματική τους αποκατάσταση. Δεν τους μεταδίδουν, όμως, τίποτα πνευματικό. Δεν τους μεταδίδουν πίστη και αγάπη στο Θεό, γιατί οι ίδιοι είναι αδιάφοροι προς αυτά. Ζουν ένα υλιστικό τρόπο ζωής, πιστεύοντας ότι αυτή η ζωή τελειώνει με το θάνατο του ανθρώπου, ότι δεν έχει μέλλον, δεν υπάρχει προοπτική, δεν υπάρχει μετά θάνατον ζωή.

Υπάρχει μια δεύτερη κατηγορία γονέων, οι λεγόμενοι «προοδευτικοί γονείς». Είναι εκείνοι οι οποίοι ευαγγελίζονται στα παιδιά τους προοδευτικές, δήθεν, απόψεις και την ιδεολογία του εκμοντερνισμού, σύμφωνα με την οποία η Εκκλησία είναι ξεπερασμένη υπόθεση, ανήκει στο χθες, είναι παρωχημένη. Άρα, το να ασχολείται ένας άνθρωπος της εποχής μας με την Εκκλησία, αν μη τι άλλο, είναι υποτιμητικό. Εμείς είμαστε, πλέον, οι Θεοί στη θέση του Θεού. Εμείς είμαστε οι παντοδύναμοι. Μπορούμε να καταφέρουμε και να κατακτήσουμε τα πάντα. Δεν έχουμε ανάγκη από κανέναν Θεό. Αυτός ο Θεός, για τους «προοδευτικούς γονείς», είναι ένας μύθος, ένα ωραίο απολίθωμα του παρελθόντος, το οποίο ανήκει στις προθήκες των μουσείων, όχι, όμως, στις καρδιές των ανθρώπων. Οι άνθρωποι αυτοί εύκολα χλευάζουν την εκκλησιαστική ζωή, υποτιμούν τον εκκλησιασμό, απορρίπτουν το μυστηριακό βίωμα, απομακρύνουν τα παιδιά τους από τα κατηχητικά σχολεία, υπογράφουν την απαλλαγή τους από το μάθημα των θρησκευτικών στα σχολεία, γιατί πιστεύουν ότι όλα αυτά ανήκουν σε μια άλλη εποχή και ουδεμία ανάγκη από αυτά έχει ο άνθρωπος του 21^{ου} αιώνας. Μεταδίδουν ύλη στα παιδιά τους, όχι, όμως, πνεύμα. Αλλά, ο άνθρωπος χωρίς πνεύμα είναι μισός άνθρωπος, γιατί είναι πλασμένος από σώμα και ψυχή και το μεν σώμα έχει ανάγκη την ύλη για να τραφεί, η ψυχή, όμως, έχει ανάγκη το

πνεύμα και την πίστη για να τραφεί και χωρίς αυτά ο άνθρωπος ζει στερημένος από το ήμισυ της υπάρξεώς του. Είναι ένας άνθρωπος ζωντανός μεν βιολογικά, νεκρός, όμως, πνευματικά.

Υπάρχει και μία τρίτη κατηγορία ευλογημένων γονέων, οι υπεύθυνοι γονείς. Εκείνοι οι οποίοι, όπως ο πατέρας της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής, παίρνουν τα παιδιά τους από το χέρι, όταν είναι νήπια και τα οδηγούν στο δρόμο του Θεού. Είναι οι γονείς που διδάσκουν στα παιδιά τους την αγάπη για τον Χριστό, για τον οίκο του Θεού που λέγεται Εκκλησία, που κάνουν τα παιδιά τους να νιώθουν ότι την Εκκλησία δικό τους σπίτι, γιατί είναι το σπίτι του Θεού και ο Θεός είναι ο δικός τους Πατέρας. Είναι αυτοί που μιλούν στα παιδιά τους για το Θεό, τους διδάσκουν το Ευαγγέλιο, τα οδηγούν στις νεανικές ομάδες της Εκκλησίας, διδάσκουν στα παιδιά να προσεύχονται, να αγαπούν τη Μυστηριακή ζωή. Και όλα αυτά τα κάνουν όχι τόσο με λόγια, αλλά με τα δικά τους έργα, με το δικό τους τρόπο ζωής. Οι ίδιοι ζουν Χριστολογικά, χριστιανικά, με τρόπο Θεοειδή και εκκλησιαστικό. Οι ίδιοι βιώνουν το γεγονός του Ιησού Χριστού μέσα στην Εκκλησία, αλλά και στην καθημερινότητά τους, στην εργασία, στην οικογένειά τους. Οι ίδιοι ζουν την ευτυχία της αγάπης και της παρουσίας του Θεού στη ζωή τους. Και αυτή την ευτυχία τη μεταδίδουν στα παιδιά τους, για να είναι πραγματικά ευτυχισμένα εν Χριστώ Ιησού.

Τα παιδιά, σήμερα, ζητούν αλήθεια, ελευθερία, δικαιοσύνη, ισότητα, αξιοκρατία. Όλα αυτά έξω από το γεγονός της Εκκλησίας δεν υπάρχουν. Εκεί υπάρχει το συμφέρον, η ιδιοτέλεια, υπάρχει η έλλειψη της δικαιοσύνης, η απουσία της αξιοκρατίας, οι κοινωνικές ανισότητες, που διαμορφώνουν αχαλίνωτες κοινωνικές διαφορές, υπάρχουν δυνάμεις νοσηρές, οι οποίες τα περιμένουν για να τα αγκαλιάσουν με ένα τρόπο δαιμονικό και καταστροφικό.

Αν θέλετε να σώσετε τα παιδιά σας και τα εγγόνια σας, αγαπητοί μου, πιάστε τα από το χέρι και οδηγήστε τα στο Χριστό. Εδώ υπάρχει η αλήθεια. Εδώ υπάρχει η δικαιοσύνη. Ο Χριστός είπε *εγώ ειμί η οδός και η αλήθεια και η ζωή*⁵. Και το είπε γιατί ήταν ο μόνος που είχε την παρηγοσία να το πει, αφού Αυτός είναι η προσωποποίηση της ζωής, της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της αληθείας και της αγάπης. Πιάστε τα παιδιά σας από το χέρι και οδηγήστε τα στην αγκαλιά του Ιησού Χριστού. Με το λόγο σας, όταν είναι μικρά, με το παράδειγμά σας και τον τρόπο της ζωής σας, όταν μεγαλώσουν. Και τότε να γνωρίζετε ότι θα έχετε κάνει το καθήκον σας απέναντί τους. Να γνωρίζετε ότι μπορεί να βγουν από το σπίτι και να πέσουν στη ζούγκλα της ζωής και της κοινωνίας, θα έχουν, όμως, σταθερά και ικανά πνευματικά ερείσματα για να αντέξουν, να σωθούν και να μεγαλουργήσουν στη ζωή. Αμήν.

Αρχιμ. Ε.Ο.

⁵ Ιωάν. 14,6